

ZMIZELA ZE SVÉHO DOMOVA

Catherine
Louisa
Pirkisová

DVĚ EKNIHY
ZA CENU JEDNÉ!

DĚDIČKA GLENMAHOWLEY

Arthur Conan Doyle
a další autoři

Splendidum družstvo

Dědička Glenmahowley / Zmizela ze svého domova

ARTHUR C. DOYLE A DALŠÍ AUTOŘI / CATHERINE LOUISA
PIRKISOVÁ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

ZMIZELA ZE SVÉHO DOMOVA

Copyright © Catherine Louisa Pirkisová, 1877

DĚDIČKA GLENMAHOWLEY

Copyright © Kolektiv autorů

Translation © Tereza Novotná, 2024

Cover © Splendidum družstvo, 2024

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2024

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-318-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-319-9 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-320-5 (PDF)

*Zmizela ze svého domova – z anglického originálu *Disappeared From Her Home* – Catherine Louisa Pirkis, přeložila Tereza Novotná.*

Povídky z anglických originálů přeložila Tereza Novotná.

Famous Modern Ghost Stories by Dorothy Scarborough

Freeman, Mary Eleanor Wilkins, 1852-1930;

The Empty House and Other Ghost Stories by Algernon Blackwood 1869 – 1951;

The case-book of Sherlock Holmes' by Arthur Conan Doyle 1859 – 1930;

'The Adventure of the Devil's Foot' by Arthur Conan Doyle;

Collected Stories of Arthur Conan Doyle;

Complete Original Short Stories of Guy De Maupassant 1850 – 1893;

The magic of the moon by Edogawa Rampo 1894 – 1965

Obsah

DĚDIČKA GLENMAHOWLEY A DALŠÍCH DEVĚT PŘÍBĚHŮ

Dědička Glenmahowley / Arthur Conan Doyle

Případ vznešeného klienta / Arthur Conan Doyle

Děsivý cornwallský případ / Arthur Conan Doyle

Tajemství vojáka / Arthur Conan Doyle

Příznačná žena / Frederick P. Schrader

Podivná dobrodružství soukromého tajemníka v New Yorku /
Algernon Blackwood

Les mrtvých / Algernon Henry Blackwood

Berta / Guy De Maupassant

Magické kouzlo měsíce / Edogawa Rampo

Stíny na zdi / Mary E. Wilkins Freemanová

ZMIZELA ZE SVÉHO DOMOVA

KAPITOLA I.

KAPITOLA II.

KAPITOLA III.

KAPITOLA IV.

KAPITOLA V.

KAPITOLA VI.

KAPITOLA VII.

KAPITOLA VIII.

KAPITOLA IX.

KAPITOLA X.

KAPITOLA XI.

KAPITOLA XII.

KAPITOLA XIII.

KAPITOLA XIV.

KAPITOLA XV.

**DĚDIČKA GLENMAHOWLEY
A DALŠÍCH DEVĚT PŘÍBĚHŮ**

Dědička Glenmahowley / Arthur Conan Doyle

“Bobe,” řekl jsem, “to nepůjde; něco se musí udělat.”

“Musí,” opakoval Bob, když bafal z dýmky v plesnivém obývacím pokoji v Shamrock Arms v Glenmahowley.

Glenmahowley získalo veškerý význam, který mělo, tím, že bylo centrem ohromné oblasti rašeliniště a bažin, které se táhly s nesnesitelnou jednotvárností až k obzoru, nepřerušené sebemenší nepravidelností.

Pouze na jednom místě, podél monatsimonské silnice, byl jediný pás hustých lesů, jejichž bujnost jen zhoršovala beznadějnou pustinu kolem nich. Vesnice sama se skládala z dlouhé řady doškových chaloupek, z nichž každá měla otevřené dveře, jimiž procházely děti s bosýma nohama, vyzáblá prasata, kohouti a slepice, otrhaně vyhlízející muži s krátkými trubkami a rozcuchané ženy. Zdálo se, že Bob Elliott domorodce spíše obdivuje. Nepochybně se mu líbilo, když slyšel obdivné výkřiky, když kráčel ulicí; jako například: “Podívej se na něj jako je to hezký muž!” Ale já se o tyhle věci nestarám.

Kromě toho, i když jsem mnohem hezčí než Bob, neboť moje krása je intelektuálního typu, což ti divoši nemohou ocenit. Můj nos

je výrazný, moje pleť bledá a moje hlava značí značnou mozkovou sílu. “V kráteru není nic špatného!” byl ten nejméně urážlivý názor, který na mě tito idioti vyjadřovali.

Na tomhle barbarském místě jsme se nacházeli asi týden. Bob a já jsme byli bratrance z druhého kolena a jeden vzdálený vzájemný příbuzný, kterého jsme ani jeden z nás neviděli, nám každému odkázal malý majetek na Západě. Vyjasnění obchodních záležitostí a nutnost poradit se s pragmatickým venkovským advokátem staré dámy nás zdržely týden v Trojlísku a slíbily, že si je necháme ještě alespoň na další dobu v tomto neznámém úkrytu, pokud přežijeme nudu naší existence tak dlouho.

“Co můžeme dělat?” zasténal znovu Bob.

“Kde je Pendleton? Najdeme Pendletona a zatřese s ním aby konečně něco z něho vypadlo,” navrhl jsem s jemným pokusem o žert. Pendleton byl náš spolunocležník v hostinci – tichý mladík s uměleckými sklony, se slabostí pro osamělé toulky a samotu. Všechny pokusy padly, při zjišťování, aby nám prozradil účel a cíle, které ho přivedly do Glenmahowley, ledaže by se jeho bezútěšné bažiny slučovaly s jeho misantropickým smýšlením.

“To je zbytečné,” řekl můj společník. “Je smutný jako náhrobní kámen a stydlivý jako holka. Takového chlapíka jsem ještě neviděl. Chtěl jsem, aby šel dnes ráno se mnou, až budete posílat svůj dopis, a aby mi pomohl a podnítil mě k tomu, abych se trochu pohádal s těmi dvěma děvčaty u soukeníka – víš, proti těm irským děvčatům potřebuji pomoc – ale on celý zrudl a o něčem takovém nechtěl ani slyšet.”

“On se stěží hodí na baliče žen,” poznamenal jsem, upravil jsem si kravatu před zrcadlem zakaleným mouchami a nacvičil si jistý

výraz, který jsem shledal mimořádně účinným u slabšího pohlaví – pohled, který vyvolává dojem skrytého zármutku a duše, která opovrhuje všedností existence. “Ale třeba přijde a zahraje si s námi karty.”

“Ne, nikdy se nedotýká karet.”

“Víš co Bobe, pošleme pro hostinského a zeptáme se ho, jestli tu není nic, co bychom mohli vidět nebo udělat.”

Uznalo se, že to byl za daných okolností nejrozumnější postup, a tak byl vyslán posel ve spěchu, aby přivolal Dennise O’Keefeho, našeho ctihodného hostitele. Dovolte mi, abych poznamenal, zatímco se šourá nahoru ve svých pantoflích na koberci, že jsem smrtelník známý jako Jack Vereker, advokát, o němž se všeobecně předpokládá, že je na vzestupu, i když přesná vzdálenost, kterou jsem urazil za čtyři roky, co jsem v praxi, není tak velká, aby mi zamotala hlavu. Během té doby bylo vedeno několik pěkných žalob u okresních soudů i jinde, takže jsem uvedl do pohybu mašinerii zákona, i když je třeba přiznat, že můj osobní prospěch v této věci byl poněkud mizivý.

O’Keefe byl pěkným exemplářem domorodého Kelta – pihovatý, rezavý, s bystrými šedými očima a hlubokým, bohatým hlasem.

“Chceme se vás zeptat, O’Keefe,” řekl Bob. “Co máme proboha tady dělat? Nemůžete nám něco navrhnout?”

“Tamhle je kostel,” poznamenal O’Keefe a zmateně se poškrábal v zrzavých vlasech. “Je to zajímavá budova. Předloni sem přišel jeden gentleman, jen aby se tam podíval.”

“Bože, kostel!” zařval Bob. “Minulý týden jsme tam byli pětkrát – vlastně každý den kromě neděle. Zkuste to znovu, drahý pane.”

Náš hostitel, který byl lhostejný k mnoha naší výbuchům se znovu zamyslel a řekl. "Tamhle je díra v bažině," nadhodil nesměle. "Tam chlapci hodili pana Lyonse z Glenmorrisu zlého tyrana poté, co ho zastřelili.

Možná byste se chtěli podívat, kde ho našli s hlavou v blátě a nohama trčícíma nahoru. Ach, to byla podívaná. Což takhle udělat si piknik u té díry."

"Vyhlídka je lákavá," poznamenal jsem, "ale zdá se mi, že je dost možné, že zemědělci budou mít chuť zasadit do bažiny dalšího vašeho vesnického tyrana hlavou dolů. Ještě aby se jim to vymklo kontrole a strčili do bažiny mě a Boba. S tímto návrhem nesouhlasím."

"Co je to za pozemek na východě?" zeptal se náhle Bob. "Tam dole je určitě něco k vidění."

"Je to půda rodiny Clairmontů, a kdybyste jen strčili nos přes zeď, tak vám ho ustřelí."

"To jsou vyhlídky, co!" poznamenal můj společník smutně.

"Ale kdybyste byli sami statkáři, viděli byste, že je to tady nejlepší."

"A kdo jsou tihle Clairmonty?" zeptal jsem se v podniku. "Žijí stále jen na své vlastní půdě?"

O'Keefe zvolal: "Nedělají nic jiného, než že žijí na své vlastní půdě. Už víc než 15 let se z toho místa nehnuli."

"Cože? Opravdu se odtamtud nikdy nehnuli!"

"Příkladně slečna Clairmontová od mala žije za velkou cihlovou zdí. Je to prý ta nejčistší duše široko daleko, moc krásná dívka, která zdědí dvacet tisíc."

"Cože?" zařvali jsme oba.

“Ano, dvacet tisíc liber,” opakoval O’Keefe slavnostně, “a celé rodinné panství k tomu.”

“Co je zač?” “Kde je?” “Kdo to je?” “Co se to s ní k čertu děje?” vykřikli jsme současně s Bobem.

O’Keefovo vyprávění o historii rodiny Clairmontů bylo pozoruhodné: krátce z toho. Jistý major Clairmont přišel do hrabství asi před šestnácti lety a přivezl si velkou sumu peněz v hotovosti, a okázale vyhlížející manželku poněkud cizího vzhledu. a dokonce i hezkou malou dceru, asi dvouletou.

Poté, co utratil část svých peněz za nákup značného panství poblíž Glenmahowley, a usadil se tam, čekajíc na pozvání od rodin z hrabství. Major, který jako starý gardista disponoval uznávaným společenským postavením, které bylo zajištěno jeho mnoha obdivuhodnými vlastnostmi byl nezájmem svého okolí uražen.

S jeho ženou to bylo jiné. Kolovaly podivné zvěsti o předcích paní. Někteří říkali, že před svatbou stála na jevišti; někteří, že její kariéra byla ještě horší, hovořili o ni jako o kurtizáně. Byli jedinci, kteří se odvážili pochybovat o tom, že i teď vlastní ten malý modrý kousek papíru, který civilizace vyžaduje. Tyto pomluvy donesl nějaký podnikavec k majorovým uším a dokonce spojil s ní jméno sousedního statkáře.

Major byl cholerickeý muž. Vybral si svůj nejtěžší lovecký bičík a zuřivě cválal ulicí, aby vyzpovídal toho neřáda, který tak zle mluví o charakteru jeho ženy. Přestože šlo o zkušeného jezdce, když projel vraty, tak s tupým žuchnutím dopadl dozadu na prašnou cestu.

Místní lékař prohlásil, že jde o mrtvici, zatímco rodinný lékař dával přednost srdeční chorobě – ale ať už byla příčina jakákoli, majorův duch se vzdálil daleko od Glenmahowley.

Tehdy se v povaze vdovy něco změnilo, i když se rozhodla, že nadále bude žít na panstvích, protože je měl její zesnulý choť rád, ale výchovu své dcery zařídila po svém.

Rozhodla se, že už nikdy ona ani její dcera nepromluví s žádnou živou bytostí v kraji, který ji urazil a nepřímo způsobil smrt jejího manžela.

Velká vrata byla zazděna a zůstaly jen malé štěrbin, kterými se podávaly zásoby a další nezbytnosti k životu, které přebíral vrátný Dennis. Na cihlové zdi, která vždy obklopovala panství, byla zasazena impozantní řada hrotů.

V tomto neobyčejném ústraní, odříznuty od okolního světa, strávily paní Clairmontová a její dcera patnáct let svého života, aniž by je lidské oči spatřily, až na těch několik málo anglických čeledínů, kteří s nimi zůstali, a snad na občasného odvážného uličníka, který dokázal proniknout do lesa, který obklopoval velký dům. Byli to bezpochyby tito nepravidelní zvědové, kteří přinesli zprávu o neobyčejné kráse mladé dámy, ačkoli žádný dospělý muž dosud neměl tu čest udělat si o ní úsudek. V té době jí bylo těsně před osmnáctými narozeninami.

Potud O'Keefe; zatímco já a Bob jsme seděli s lokty opřenými o stůl a bradami na rukou a hltali každé slovo. Bob zuřivě bafal z dýmky, zatímco já jsem zasněně hleděl z okna na doškové střechy chalup a dlouhý, monotónní pás bažin v dálce.

“Je opravdu krásná?” zeptal se konečně Bob.

“Je, ti kdo ji viděli říkají, že ano!”

“A bohatá?” zeptal jsem se já.

“O tom není pochyb,” usmál se O'Keefe.

Znovu jsme upadli do dalšího ticha, v němž se náš ctihodný domácí, který nás zřejmě považoval za nejhorší společnost, vyplízl z pokoje, kráčeje z neznámého důvodu po špičkách, jako by se bál, aby nás nevzbudil.

Ponechání sami sobě, stali jsme se ještě meditativnějšími než předtím. Bob neklidně přecházel sem a tam před dveřmi; Hvízdal jsem a dál zíral z okna. Oba jsme byli ztraceni ve svých vlastních myšlenkách.

“Představ si holku, která nikdy neviděla mužského bližního!” vyhrkl nakonec Bob.

“Kdo není spoután konvencemi civilisace!” řekl jsem.

“Jak bezelstná musí být a jak prostoduchá!” poznamenal můj společník a zakroutil si knír.

“Jaká hloubka potlačované náklonnosti musí být v tom srdci!” vykřikl jsem s vášnivým výrazem.

“Jak kouzelně dětské a romantické!” řekl Bob a uhladil si vlasy.

“Jak snadné bude pro temperamentního mladíka ji získat!” usmál jsem se na svůj odraz přes Bobovo rameno.

Je zvláštní, že po zbytek dne, i když se neobjevilo nic, co by připomínalo rozptýlení, si ani jeden z nás nestěžoval na nudu spojenou s pobytem v Glenmahowley. Zdálo se, že jsme se oba náhle smířili s kontemplativním životem, a dokonce jsme začali být tolerantní k Pendletonovi, jehož spokojenost nám za daných okolností dosud připadala jako pouhá urážka.

Přišel kolem večere se svým skicákem a botami potřísněnými blátem, očividně tak šťastný, jako by patřil k nejumělečtějším scénériím na světě. Nebýt jeho plachosti a zdrženlivosti, byl by to docela příjemný chlapík – tedy ve společnosti gentlemanů, protože

jeho ostýchavost by ho mezi ženami ničila. Je vysoký, štíhlý a světlavý, docela dobře vypadající mladý muž – rozhodně víc než Bob.

Tu noc jsem nespal moc dobře; ani můj společník. Ukázal svou rozčuchanou hlavu zpoza rohu mých dveří někdy kolem druhé hodiny ráno.

“Ahoj, Jacku,” řekl, “spíš?”

“Ne.”

“Kolik je jí teď?”

“Pětadvacet,” zavrčel jsem.

“Myslel jsem, že dvacet. Dík! Dobrou noc!”

“Dobrou noc!” a hlava zmizela jako zjevení v Macbethovi. Bylo zřejmé, že naše myšlenky běží ve stejném rytmu. Pokud jde o mě, mé plány byly zralé a mohl jsem si dovolit usmívat se nad Bobovými úvahami. Zatímco on bezcílně toužil po kořisti, já bych se měl snést dolů a odnést ji – lásku svou jedinou. Verekerové byli vždy známí svou železnou odhodlaností, pokud šlo o jejich zamilovanost. Uchechl jsem se sám pro sebe, když jsem usínal, když jsem pomyslel na to, jak mu jí zítra ukradnu.

Den se rozednil bez jediného mráčku na obloze. Oba, Bob i Pendleton, byli při snídani poněkud zticha, a protože jsem byl zabrán do plánování podrobností svého podniku, k němuž jsem se zavázal, nepokoušel jsem se s nimi navázat rozhovor.

Po jídle Pendleton poznamenal, že se půjde krátce projít, Bob téměř okamžitě nato vyběhl ven, aby se nadýchal čerstvého vzduchu.

To bylo nanejvýš nečekané štěstí. Hledal jsem v mozku nějakou záminku, která by mi umožnila zbavit se svého společníka, a on

tento problém vyřešil za mě. Dal jsem mu půl hodiny odkladu, abych ho dobře odklidil z cesty, vyklouzl jsem zadními dveřmi a rychle jsem se vydal po morristownské silnici směrem ke Clairmontovu panství.

Jediné, co vzbuzovalo mou úzkost, bylo, jak se mi podaří získat rozhovor s mladou dámou. Kdyby mi v tom štěstí přálo, zbytek by se zdál být docela jednoduchý. Představoval jsem si její duševní stav, pocit bezútěšnosti, který musí sužovat její mladou duši. Uzavřena před světem, její srdce musí toužit po nějakém mužném rameni, o které by mohla opřít hlavu, po nějaké silné paži, která by zlomila její pouta.

Kromě toho jsem byl člověk s výjimečnými osobními výhodami. Aniž bych byl domýšlivý, mám spravedlivé ocenění svých vlastních zásluh. Očím, které jsou zvyklé jen na občasný pohled vrátného Dennise, bych se jevil jako Adonis. Mimochodem, co třeba Dennis? Nemohl by se zlobit, že se vtírám? Fuj! Byl to starý muž. Pamatuji si, že to říkal hostinský. Co bych neriskoval pro dívku, kterou jsem byl ochoten zbožňovat! Možná by ale měl zbraň! Tito Irové jsou horkokrevní a krvežízniví. Zamyslel jsem se a zvolnil tempo.

To už jsem došel k místu, kde se podél silnice táhla vysoká cihlová zeď s kuželovitým lemem ježícím se hroty a střepinami rozbitých lahví. Z O'Keefova popisu jsem poznal, že je to hraniční čára panství Clairmont. Na druhé straně zdi byl, kam až jsem dohlédl, hustý les.

'Mám to udělat, nebo ne?' Vzpomněl jsem si na těch dvacet tisíc liber. Ostatně, co by dělal vrátný s puškou! Pomyslel jsem na Boba a Pendletona, plachého Pendletona! Neproklínali by svůj nedostatek

energie, když by viděli cenu, která jim proklouzla mezi prsty? Jak by ti chlapi mluvili i v Londýně, kdybych neuspěl já!

Proslavil by mě jako Dona Juana. Dokázal jsem si představit, jak Clinker nebo Waterhuse nebo někdo ze staré party přijde do vinárny Temple a začne dělat vtipy na naší adresu.

“U všech všudy!” Když jsem se v záchvatu bezohlednosti přiblížil ke trnité zdi, vykřikl jsem: “Udělám to, i kdybych měl přijít o koleno!”

Sáhl jsem si na odřené koleno; kromě toho jsem si roztrhl kabát a ztratil klobouk.

Za to všechno jsem však byl odměněn, když jsem seděl obkročmo na vrcholu zdi a díval se dolů do zakázané země za ní. Mohl jsem se smát při pomyšlení na to, jak si kradu pro sebe štěstí, a to tajně bez asistence svých dvou společníkům. Smích mě přešel ve chvíli, kdy jsem si do lýtka zabodl bodec připíchnutý na zdi.

Sráz na druhé straně nevypadal příliš hluboko. Držel jsem se největšího výčnělku, který jsem viděl, a spouštěl jsem se dolů, až jsem neměl nohy víc než metr nad zemí. Pak jsem se pustil, ale zjistil jsem, že visím zavěšený na háčku, který mi prostrčil opasek. Tato překážka však povolila a já jsem se s rachotem zřítíl asi devět stop do jakéhosi příkopu, který byl zřejmě vykopán kolem dokola vnitřní strany zdi a byl tak umělecky pokryt trávou a klacky, že nebylo možné jej shora odhalit.

To všechno jsem zjistil, když jsem z něho vylezl, neboť za těch několik minut, co jsem ležel na dně, se mi z hlavy vytratily všechny myšlenky kromě všeobecného dojmu, že jsem byl zasažen bleskem.

Stromy rostly tak hustě, že nebylo vidět do lesa na žádnou vzdálenost, a křoví bylo tak husté, že nebylo snadné se pohybovat

kterýmkoli směrem. Když jsem se vynořil z příkopu, chvíli jsem váhal, kam dál, a pak jsem se chystal držet něčeho, co vypadalo jako nějaká stezka vlevo, když můj zrak upoutala malá cedulka připevněná na kmeni stromu.

Dychtivě jsem se k ní přiblížil a odstrčil stranou bodláčí a ostružiní. Mohly by v něm být nějaké pokyny, které by mi pomohly najít cestu, nebo – romantická myšlenka! – mohlo to být tím, že osamělá Beatrice, kterou jsem hledal, vepsala své touhy tam, kde by se mohly setkat s pohledem dobrodružného cizince.

Když jsem stál před nápisem a četl jej, pocítil jsem, jak mi po páteři až ke kořínkům vlasů projel jakýsi studený ruměnec, pokud se to dá nazvat, a kolena, nebo to, co z nich zbylo, se mi srazilo k sobě jako kastaněty. Hrubým tučným písmem byla na papíře načmárána tři slova: “Pozor na psi — pružinové pušky — pasti”; nepříjemná slova kdykoliv, ale zvláště v přítmí lesa s desetimetrovou zdí v zádech.

Oznámení bylo stručné, a přesto jsem měl při opětovném pročítání pocit, že obsahuje více podnětů k zamyšlení než cokoli jiného. Měl jsem se vzdát svého podnikání teď, když se mi podařilo překonat první nesnáze? Je možné, že výpověď byla pouhou prázdnou hrozbou. Nikdo by přece nedovolil, aby takové věci zůstaly v jeho křoví. Kombinace myšlenek byla strašná. Dejme tomu, že bych byl chycen do pasti, ať už by to bylo cokoli, a pak by na mě zaútočili psi.

Z pouhého předpokladu jsem se zachvěl. Ale pokud se tito strašliví psi skutečně potulovali po lese, jak je možné, že žádný z nich nebyl zastřelen pružinovými puškami nebo chycen do pastí?

Tato úvaha oživila mou klesající náladu a já jsem pokračoval v cestě hustým podrostem.

Jak jsem postupoval, trochu se to otevřelo, takže jsem dělal lepší pokroky. Sem tam se klikatilo několik napůl zarostlých cestiček, ale těm jsem se vyhýbal a držel se pod krytím stromů. Nikdy nezapomenu na tu strašlivou cestu! Pokaždé, když praskla větvička, vyskočil jsem do vzduchu v domnění, že mě zastřelili. Žádný hrdina romantiky nikdy nepodstoupil takové utrpení pro svou dámu a žádná dáma za to nikdy nestála. Ovšem dvacet tisíc liber je však dost na to, aby zocelilo srdce i toho nejbázlivějšího, ale ani peníze by mi stěží vynahradili strach, který jsem nyní pociťoval.

Dostal jsem se do jedné z nejhlubších a nejodlehlejších částí lesa, když jsem se náhle zastavil, přikrčil se a chvěl se v každém údu. Byl to zvuk kroků, které ke mně vanuly ve větru? Napjatě jsem poslouchal a pak jsem se s dlouhým úlevným povzdechem chystal vstát, přesvědčen, že jsem se mýlil, když k mým uším dolehl tentýž zvuk, ale mnohem hlasitější než předtím. Nemohlo být pochyb o tom, že se něco blíží ke mně.

Lehl jsem si na tvář mezi pichlavé ostružiní a doufal, že uniknu pozornosti. Kroky se stále přibližovaly. Patřily člověku – ale byly položeny kradmo a jemně, jako by se také vyhýbal pozorování. Je možné, že mě zpozoroval nějaký darebák a pronásledoval mě? Přicházel blíž a blíž. Slyšel jsem šustění listí, když kolem nich procházel. Zdálo se mi, že dokážu rozeznat i zvuk jeho dechu.

Přicházel blíž a ještě blíž – byl blízko mne, a v příštím okamžiku se ostružiní přede mnou rozestoupilo a téměř na mě šlápl nějaký muž, který se s výkřikem zapotácel zpátky, když jsem vyskočil na

nohy. Hlas mi připadal povědomý – stejně jako postava. Ano; Nebylo pochyb o totožnosti – stál přede mnou Bob!

Jeho stylový kabát byl roztrhaný a pokrytý blátem.

Aristokratická tvář byla potřísněná prachem a potem a protkaná škrábanci v místech, kde ostružiní zanechalo své stopy. Jeho klobouk byl sražen a byla z něj beznadějná troska. Zdálo se, že jeho stráž a cvočky na košili vyčnívají jako oázy úctyhodnosti ve velké pustině zpustošení.

“Bobe!” vyhrkl jsem. Trvalo několik okamžiků, než se mu na tváři objevil náznak poznání. Pak se v jeho užaslých očích postupně objevil náznak úsměvu, který se prohluboval a prohluboval, až propukl v hlasitý záchvat smíchu.

“Co ty tady u všech všudy!” zakřičel.

Podíval jsem se na své oblečení a byl jsem nucen uznat, že mezi námi není moc velký rozdíl. Oba jsme vypadali spíš jako pár strašáků na trampu hledající zaměstnání, než jako dva prominentní členové chystající se požádat o ruku krásnou dívku.

“Co tu děláš, Bobe?” zeptal jsem se.

“Zkoumám,” odpověděl vyhybavě; “A co ty tady děláš?”

“Ne, nech toho, proč bychom k sobě nemohli být upřímní, Bobe? Víš, že jsi šel za tou holkou.”

Můj společník se zatvářil rozpačitě. “No, předpokládám, že jsi udělal to samé,” řekl.

“Samozřejmě, že ano. Co jsme to byli za hlupáky, že jsme se pokoušeli jeden druhého oklamat! Kdybychom drželi pohromadě, možná bychom se nikdy nedostali do takové situace.”

“Jsem si naprosto jistý, že bych nikdy nespádl do toho pekelného příkopu, kdybych tě viděl vcházet dovnitř,” řekl Bob

smutně.

“Aha, takže i ty jsi skončil v tom proklatém příkopu, že?”

Poznamenal jsem s prvním náznakem uspokojení, který jsem pocítil od chvíle, kdy jsem opustil O'Keefovu pohostinnou domácnost.

“Ano,” zasténal Bob. “Myslím, že jsem si prošel celým představením jako ty. Viděl jsi na stromech ty nápisy?”

“viděl.”

“Byl už u tebe starý Dennis?”

“Ne. Viděl jsi ho?”

“Ano, před chvílí se ode mě přiblížil na deset metrů. Aspoň předpokládám, že to byl on – velký vyzábělý chlapík s velkou holí.”

“Nebesa nás ochraňuj!” vykřikl jsem.

“Teď je otázkou, co budeme dělat?”

“Vytrvejme,” odpověděl jsem mužně. “Bylo by nebezpečnější vrátit se zpátky, než jít dál, protože ten trucovitý vrátný je za námi.”

“Přesně tak!” řekl Bob s melancholickým pokusem o veselost. “Ty pokračuj a já půjdu za tebou.”

“Ne, ty jdi první,” řekl jsem a musím dodat, že ne z nějaké vrozené zdvořilosti, ale s myšlenkou, že tím se zmenší nebezpečí plynoucí z ohavností, o nichž se píše na ceduli.

Proplétali jsme se lesem v indiánském zástupu, a když jsme ušli asi půl míle, byli jsme zřejmě blízko jeho okraje. Stromy byly menší a neosázené plochy větší. Najednou Bob zastavil a ukázal před sebe.

“Tamhle je ten dům,” řekl.

Tam byla dost přísně vyhlížející budova z šedého kamene s velkým množstvím malých, třpytivých oken. Před ní byl trávník, velmi vkusně upravený, který poněkud zmírňoval ponurý a věžeňský vzhled budovy. Nikdo nebyl vidět ani venku, ani v

oknech. Uspořádali jsme válečnou poradu, jaký by měl být náš další krok.

“Nemůžeme jít až k domu pod nějakou záminkou, že ne?” řekl Bob.

“Bylo by to příliš nebezpečné,” poznamenal jsem. “Nedá se říct, co by nám mohli udělat. Zdá se, že jsou to velmi divocí lidé.”

“Kromě toho by to byla poslední možnost, jak s mladou dámou prohodit pár slov,” dodal můj společník.

“Celé to vytváří podivnou romantickou situaci,” poznamenal jsem.

“Zajímalo by mě, co by si o nás Pendleton pomyslel, kdyby nás viděl?”

“Ubohý stydlivý Pendleton! Myslím, že by nás oba označil za bláznů.”

“Ale já se ptám, Jacku, co hodláš té mladé dámě říct, až ji uvidíš?”

“Navrhuji, že jí hned povím o své lásce a požádám ji, aby odešla se mnou. Všechno se musí udělat dnes. Nepřicházím sem znovu kvůli žádným úvahám. Ostatně, myslím, že nebude těžké unést takovou romantickou dívku jaká zajisté je.”

“Ale to je přesně můj plán,” řekl Bob žalostně.

“U všech všudy!! vykřikl jsem.” Táhle je!”

Zvolal jsem, když se na schodech domu objevila elegantně oblečená mladá dáma. Její rysy nebyly vidět, ale její vzpřímený postoj a dlouhé, ladné křivky její postavy prozrazovaly, že řeči o jejím půvabu nepřeháněly. Otočila se, když vyšla ven, aby oslovila starší ženu, pravděpodobně svou matku, která ji následovala. Pokud jsme to mohli rozeznat, zdálo se, že pláče, neboť několikrát zvedla

kapesník k očím a děvče ji objalo kolem krku, jako by ji chtělo utěšit. Zdálo se, že se jí to podařilo, neboť starší dáma se vrátila do domu a mladší seskočila po třech schodech jedním skokem a dlouhými, pružnými kroky pospíchal po pěšině, která vedla do křoví.

“Musíme ji následovat,” zvolal jsem.

“Nespěchej,” řekl Bob. “Než začneme, musíme se nějak dohodnout. Bylo by příliš směšné, kdybychom se na ni vrhli společně a začali ze sebe chrlit dvě vyznání lásky.”

“Mohlo by ji to vyděsit,” poznamenal jsem, “zvláště když nás ještě nikdy neviděla.”

“Kdo tedy bude mít přednost?”

“Já jsem starší,” poznamenal jsem.

“Ale já jsem dřív odešel z hostince,” namítl Bob.

“No, musíme se domluvit.”

“Asi musíme,” řekl Bob zachmuřeně, vytáhl peníz a roztočil ho ve vzduchu. “Pokud se objeví hlava, je tvoje. Samozřejmě, pokud tě mladá dáma po tvé žádosti o ruku odmítne, mohu si dělat, co chci. Je to dohodnuto?”

“Jistě,” odpověděl jsem a oba jsme se rychle prodírali křovím, nabývali jsme sebejistoty, když jsme ji opět spatřili.

“Támhle je,” zašeptal Bob, když jsme mezi stromy před námi zahlédli třepotání růžových šatů.

“Mluví s ní nějaký muž!”

“To není možné!”

“Ale je to pravda.”

Bylo-li tomu tak, musel rychle zmizet, když zaslechla, jak se blížíme, neboť když jsme se k ní přiblížil natolik, že jsme viděli celou její postavu, byla sama. Překvapeně se otočila a na okamžik se zdálo,

že se od nás chce vzdálit, ale pak se vzpamatovala a vykročila k nám. Jak postupovala kupředu, viděl jsem, že je to jedna z nejkrásnějších dívek, jaké jsem kdy v životě viděl – vůbec ne ta panenkovská krása, jak jsem si představoval podle toho, co jsem věděl o jejím výchově, ale nádherná, dobře vyvinutá mladá žena s pevně posazenou spodní čelistí, jemně tvarovanou bradou s párem zádumčivých modrých očí a sladce citlivá ústa.

Když jsem zjistil, že její pohled je upřený na mne, zdálo se mi, že všechny dobře vymyšlené řeči, které jsem si v duchu nacvičoval, se mi úplně vytratily z paměti a nezanechaly po sobě nic než naprosté prázdno. Milostný cval, jímž jsme se k ní řítily, se změnil ve směšný klus, a když jsem konečně zastavil několik metrů před ní, nemohl jsem ze sebe vypravit nic víc, než si jen zakrýt díry v šatech.

“Domnívám se, že jste se asi spletli,” řekla tichým, sladkým hlasem, aniž by se zdálo, že by jí toto zjevení mladých mužů nějak vadilo.

Cítil jsem, jak do mě Bob zezadu šťouchá a šeptá mi něco o tom, že mám “jít napřed”, ale jediné, co jsem chtěl pod pohledem těch klidných očí, bylo rozběhnout se co nejrychleji opačným směrem.

“Dům je tamhle,” poznamenala a ukázala mezi stromy.
“Předpokládám, že vy jste soudní vykonavatelé.”

“Soudní vykonavatelé!” Zalupal jsem po dechu.

“Promiňte, že vám neřeknu váš správný titul,” pokračovala melancholicky. “Je to poprvé, co jsme se dostali do kontaktu se strážci zákona, a sotva víme, jak je oslovit. Čekali jsme na vás dva dny.”

Bob a já jsme na ni mohli jen zírat v němém úžasu.

“Chtěla bych se vás zeptat na jednu věc,” pokračovala a přiblížila se k nám se sepjatýma rukama a krásným prosebným výrazem ve tváři.

“I když jsme teď s matkou skoro žebráci, pamatujte, že je to dáma, jemně vychovaná a citlivá. Především si pamatujte, že nemá nikoho, kdo by ji chránil nebo kdo by se jí ujal. Buďte k ní proto laskaví a konejte svou povinnost, aniž byste zraňovali její city víc, než můžete.”

“Bobe,” zašeptal jsem a odtáhl svého společníka stranou, i když mi dál hloupě zíral přes rameno na mladou dámu. “Uvědomuješ si to? Očekávají exekutora. V koncernu nejsou žádné peníze. Co budeme dělat?”

“Je to anděl!” bylo vše, na co se Bob zmohl.

“To je, ale nemá peníze.”

“Tak se jí vzdáváš?”

“Ano,” řekl jsem se sentimentálním mravenčením v srdci. Sentimentalismus byl vždy mou slabou stránkou.

“Ty ji nepožádáš o ruku?” zeptal se Bob vzrušeně.

“Ne, manželství je drahý luxus. A kromě toho...”

“Kromě čeho?”

“Jsem přesvědčen, že by mě nechtěla.”

“Tak to u všech všudy udělám, já,” řekl Bob a otočil se k ní s odhodlaným výrazem ve špinavé tváři.

Slečna Clairmontová stála a vypadala značně překvapeně a trochu vyděšeně během našeho spěšného rozhovoru. Ustoupila o několik kroků od nás. Bob k ní udělal krok s rukama rozpřaženýma ve výmluvné prosbě.

“Slečno,” začal, “nejsem soudní vykonavatel. Patřím do jiného a vyššího odvětví advokacie. Jsem Londýňan a gentleman.”

Bob se na chvíli odmlčel, aby nechal toto prohlášení proniknout do mysli své posluchačky. Slečna Clairinontová vypadala ohromeně, i když z její zmenšené postavy bylo zřejmé, že se značně polekala.

“V cizí zemi,” zvolal Bob “v zemi za mořem – narážím na Anglii – slyšel jsem o vašich půvabech a o vaší osamělé existenci a přísahal jsem – to jest že jsme to udělali oba, jenže já jsem vyhrál a jsme odhodlán vás zachránit a vyvést do velkého světa, který krásně ozdobíte. Přelezli jsme tuto tvou nehostinnou zeď; jen kvůli vám. Pochybujete-li o mém tvrzení, najdete velkou část rukávu mého kabátu na jednom z hrotů, který jej zdobí.

Staňte se mou ženou! Podělte se se mnou o divoký svobodný život advokáta! Řekněte, že oplácíte lásku, která naplňuje mé srdce – ó, řekněte to!” Bob si položil ruku na díru ve vestě a zaujal dramatický postoj.

Během tohoto neobyčejného proslovu se mladá dáma od nás zvolna vzdalovala a na jeho konci propukla v veselý smích.

“Edwarde?” zvolala. “Nede! Pojdte ven! Je to opravdu příliš směšné, ale nevím, co jim mám říct.”

Na toto zavolání se zpoza stromu, kde se ukryl, vynořil muž a letěl k ní. Představte si náš zkamenělý a všepohlcující úžas, když jsme v něm poznali Pendletona, našeho odtažitého společníka v hostinci.

“Neboj se, miláčku,” řekl a objal ji kolem útlého pasu, k Bobovu intenzivnímu a slyšitelnému znechucení.

“Chápu, pánové,” pokračoval, “romantické pohnutky, které vás sem přivedly, ale uvidíte, jak jsou marné, když vám řeknu, že tato

dáma je moje žena.”

“Cože?” zařvali jsme s Bobem sborově.

“Ano, moje manželka. Jste první, kdo se dozvěděl naše tajemství, i když paní Clairmontová se ho dnes musí dozvědět také. Nezáleží na tom, jak jsme se seznámili nebo kdy jsme se vzali – stačí, že tomu tak je.

Dnes přišla na domácnost zkáza, kterou jsem dlouho předvídal; moje drahá žena se domnívá, že to snad obměkčilo zatvrzelé srdce její matky, a proto se ji teď chystáme říct, co jsme udělali, a nabídli jí domov na zbytek života u mě v Devonu.

Je zřejmé, pánové,” pokračoval, “že taková delikátní záležitost musí být vyřízena bez přerušení a okamžitě; Proto nás omluvíte. Mohu vám však říci, že budete-li se držet té cesty vlevo, brzy se ocitnete na hranici – a teď, pánové, vám s mojí ženou musíme popřát dobré jitro,” nabídl mladé dámě rámě a oba společně vykročili směrem k domu.

Jak dlouho jsme tam s Bobem stáli a dívali se za nimi a na sebe navzájem, to ani jeden z nás nedokázal určit. Pak jsme se mrzutě plahočili po vyznačené stezce, aniž jsme si vyměnili jediné slovo, a po různých gymnastických cvičeních jsme se opět ocitli na silnici.

Bob měl sklon být celý den sentimentální a já jsem možná taky nebyl sama sebou. Když se však setmělo a přinesli kouřící džbán s horkou vodou, lemovaný z jedné strany citronem a z druhé cukrem, zatímco vzadu se tyčila láhev whisky, začali jsme se vzpomínat ze svých potíží a pochybuji, že by O’Keefe, když se k nám připojil, dokázal odhadnout, k jakým pohnutým událostem došlo od chvíle, kdy nám té noci vyprávěl příběh rodiny Clairmontových.

Druhý den ráno už po našem krátkém romantickém tažení nezůstaly žádné stopy.

Další týden nás zastihl v našich komnatách ve městě, kde jsme se pohodlně usadili ve staré rutině. Nevím, kde strávíme příští dovolenou, ale s jistotou předpovídám, že to nebude v Glenmahowley. Od té doby jsem o Pendletonech neslyšel nic kromě toho, že je majitelem velkého panství na hranicích Dartmooru. Bob mluví o tom, že na jaře navštíví tyto končiny, ale myslím, že pro svůj klid v duši by se měl raději vyhýbat těm modrým očím a sladkým rysům, které jsou naší jedinou příjemnou vzpomínkou na krajinu bažin.

Případ vznešeného klienta / Arthur Conan Doyle

“Teď už to nemůže uškodit,” komentoval to pan Sherlock Holmes, když jsem ho už podesáté za posledních mnoho let požádal o svolení prozradit následující vyprávění. Tak se stalo, že jsem nakonec získal svolení uvést na pravou míru to, co bylo v jistém smyslu vrcholným okamžikem kariéry mého přítele.

Oba jsme měli slabost pro turecké lázně. Právě nad kouřem v příjemném lenošení v sušárně jsem ho zastihl méně málomluvného a lidštějšího než kdekoli jinde. V horním patře podniku na Northumberland Avenue je odlehlý kout, kde vedle sebe leží dvě pohovky, a právě na nich jsme leželi 3. září 1902, v den, kdy začíná mé vyprávění. Zeptal jsem se ho, jestli se něco děje, a on jako odpověď vystřelil svou dlouhou, hubenou, nervózní ruku z prostěradla, které ho halilo, a vytáhl obálku z vnitřní kapsy kabátu, který visel vedle něj.

“Může to být nějaký vybíravý, sebestředný blázen, může to být otázka života nebo smrti,” řekl, když mi podával dopis. “Nevím víc, než mi říká tenhle vzkaz.”

Byl z Carlton Clubu a datován předešlého večera. Tohle jsem si přečetl:

Sir James Damery vyřizuje panu Sherlocku Holmesovi pozdravy a zítra v půl páté ho navštíví. Sir James si dovoluje sdělit, že záležitost, v níž se chce s panem Holmesem poradit, je velmi choulostivá a také velmi důležitá. Věří proto, že pan Holmes vynaloží veškeré úsilí, aby mu rozhovor umožnil, a že ho telefonicky potvrdí Carlton Clubu.

“Nemusím říkat, že jsem to potvrdil, Watsoně,” řekl Holmes, když jsem mu vrátil papír. “Víte něco o tom Damerym?”

“Jen to, že jeho jméno je ve Společnosti známé.”

“No, mohu vám říci o něco víc. Má docela dobrou pověst, že zařizuje choulostivé záležitosti, které se nemají dostat do novin. Možná si vzpomínáte na jeho jednání se sirem Georgem Lewisem ohledně případu Hammerfordovy závěti. Je to světák s přirozeným talentem pro diplomacii. Jsem proto nucen doufat, že nejde o falešnou věc a že naši pomoc skutečně potřebuje.”

“Naši?”

“No, když budete tak laskav, Watsoně.”

“Bude mi ctí.”

“Tak to máte hodinu, půl páté. Do té doby můžeme tuto záležitost pustit z hlavy.”

V té době jsem bydlel ve svých vlastních pokojích na Queen Anne Street, ale před uvedenou dobou jsem byl na Baker Street. Přesně na půl hodiny byl ohlášen plukovník sir James Damery. Není snad ani nutné ho popisovat, protože mnozí si jistě vzpomenou na tu velkou, blazeovanou, čestnou osobnost, na tu širokou, hladce oholenou tvář a především na ten příjemný, mírný hlas. Z jeho šedých irských očí zářila upřímnost a kolem pohyblivých, usměvavých rtů hrála dobrá nálada. Jeho průsvitný cylindr, tmavý

frak, vlastně každý detail, od perleťové spony v černém saténovém kravatě až po levandulové lacláče na lakovaných botách, vypovídal o pečlivosti v oblékání, kterou byl proslulý. Velký, mistrovský aristokrat dominoval malému pokoji.

“Samozřejmě jsem byl připraven přivítat doktora Watsona,” poznamenal a zdvořile se uklonil. “Jeho spolupráce může být velmi potřebná, protože v tomto případě máme co do činění, pane Holmesi, s člověkem, kterému je násilí blízké a který se doslova neštítí ničeho. Řekl bych, že v Evropě není nebezpečnějšího člověka.”

“Měl jsem už několik protivníků, na které se tento lichotivý výraz vztahoval,” řekl Holmes s úsměvem.

“Vy snad nekouříte? Pak mě omluvte, když si zapálím dýmku. Pokud je váš muž nebezpečnější než zesnulý profesor Moriarty nebo než žijící plukovník Sebastian Moran, pak skutečně stojí za to se s ním setkat. Mohu se zeptat na jeho jméno?”

“Slyšel jste někdy o baronu Grunerovi?”

“Myslíte toho rakouského vraha?”

Plukovník Damery se smíchem rozhodil ruce.

“Mým úkolem je sledovat podrobnosti kontinentálního zločinu. Kdo by si mohl přečíst, co se stalo v Praze, a mít pochybnosti o vině toho člověka! Zachránil ho čistě technický právní bod a podezřelá smrt svědka! Jsem si stejně jistý, že svou ženu zabil, když došlo k takzvané “nehodě” ve Splügenském průsmyku, jako kdybych ho při tom viděl. Věděl jsem také, že přijel do Anglie, a tušil jsem, že mi dříve nebo později najde nějakou práci. Co tedy baron Gruner dělal? Předpokládám, že to není ta stará tragédie, která se znovu vynořila?”

“Ne, je to vážnější. Pomstít zločin je důležité, ale zabránit mu je ještě důležitější. Je to strašné, pane Holmesi, vidět, jak se vám před očima připravuje strašlivá událost, a je jasné kam povede, a přitom ji naprosto nelze odvrátit. Může se člověk dostat do těžší situace?”

“Snad ne.”

“Pak budete soucítit s klientem, v jehož zájmu jednám.”

“Nepochopil jsem, že jste pouhým prostředníkem. Kdo je zadavatel?”

“Pane Holmesi, musím vás poprosit, abyste na tuto otázku netlačil. Je důležité, abych ho mohl ujistit, že jeho ctěné jméno nebylo do celé záležitosti nijak zataženo. Jeho pohnutky jsou do poslední chvíle čestné a rytířské, ale raději by zůstal neznámý. Nemusím snad ani říkat, že vaše honoráře budou zajištěny a že vám bude poskytnuta naprosto volná ruka. Na skutečném jménu vašeho klienta jistě nezáleží.”

“Je mi líto,” řekl Holmes. “Jsem zvyklý mít tajemství na jednom konci svých případů, ale mít je na obou koncích je příliš matoucí. Obávám se, sire Jamesi, že musím odmítnout jednat.”

Náš návštěvník byl značně rozrušen. Jeho velká, citlivá tvář byla potemnělá zklamáním.

“Sotva si uvědomujete důsledky svého vlastního jednání, pane Holmesi,” řekl. “Stavíte mě do velmi vážného dilematu, neboť jsem si naprosto jist, že byste se hrdě ujal případu, kdybych vám mohl sdělit fakta, a přesto mi slib zakazuje, abych vám je všechna prozradil. Mohu vám alespoň předložit vše, co mohu?”

“V každém případě, pokud se rozumí, že se k ničemu nezavazují.”

“To se rozumí. Především jste nepochybně slyšel o generálu de Merville?”

“O de Mervillovi z Chybíru? Ano, slyšel jsem o něm.”

“Má dceru, Violet de Merville, mladou, bohatou, krásnou, vzdělanou, v každém ohledu skvělou ženu. To je ta dcera, ta krásná, nevinná dívka, kterou se snažíme zachránit ze spárů ďábla.”

“Takže baron Gruner nad ní má nějakou moc?”

“Nejsilnější ze všech pout, pokud jde o ženu – pouto lásky. Ten chlapík je, jak jste možná slyšel, neobyčejně pohledný, má fascinující způsoby, jemný hlas a romantický a tajemný nádech, který pro ženu tolik znamená. Říká se o něm, že mu je druhé pohlaví vydáno na milost a že toho hojně využívá.”

“Ale jak se takový muž seznámil s dámou takového postavení, jako je slečna Violet de Merville?”

“Bylo to na plavbě jachtou po Středozezemním moři. Společnost, ačkoli byla vybraná, si platila cestu sama. Není pochyb o tom, že si organizátoři sotva uvědomili baronovu skutečnou povahu, dokud nebylo příliš pozdě. Ten darebák se k dámě upnul, a to s takovým účinkem, že zcela a naprosto získal její srdce. Říci, že ho miluje, to sotva vyjadřuje. Je jím doslova posedlá. Mimo něj není na světě nic. Neslyší proti němu jediné slovo. Když to shrneme, příští měsíc mu navrhne sňatek. Jelikož je plnoletá a má železnou vůli, těžko říct, jak jí v tom zabránit.”

“Víte o té rakouské epizodě?”

“Ten prohnatý ďábel jí vyprávěl všechny nechutné veřejné skandály ze svého minulého života, ale vždycky tak, aby ze sebe udělal nevinného mučedníka. Ona jeho verzi naprosto přijímá a žádnou jinou neposlouchá.”

“Bože můj! Jistě jste nechtěně prozradil jméno svého klienta? Je to bezpochyby generál de Merville.”

Náš návštěvník se zamračil.

“Mohl bych vás oklamat, kdybych to řekl, pane Holmesi, ale nebyla by to pravda. De Merville je zlomený člověk. Silný voják byl touto událostí naprosto demoralizován. Ztratil nervy, které ho na bitevním poli nikdy nezklamaly, a stal se z něj slabý, unylý stařec, naprosto neschopný utkat se s brilantním, siláckým darebákem, jako je tento Rakušan. Můj klient je však starý přítel, který generála důvěrně zná už mnoho let a o tuto mladou dívku se otcovsky zajímá od doby, kdy nosila krátké šatičky. Nemůže se dívat, jak se tato tragédie dovršuje, aniž by se ji pokusil zastavit. Není nic, v čem by Scotland Yard mohl jednat. Byl to jeho vlastní návrh, abyste byl povolán, ale jak už jsem řekl, bylo to s výslovnou podmínkou, že se v této záležitosti nebude osobně angažovat. Nepochybuji, pane Holmesi, že byste se svými velkými schopnostmi mohl mého klienta snadno vypátrat mým prostřednictvím, ale musím vás ze cti požádat, abyste se toho zdržel a nevlamoval se do jeho soukromí.”

Holmes se rozmarně usmál.

“Myslím, že to mohu s klidem slíbit,” řekl. “Mohu dodat, že mě váš problém zajímá a že jsem připraven se jím zabývat. Jak s vámi mám být v kontaktu?”

“Carltonský klub mě najde. Ale v případě nouze existuje soukromé telefonní číslo ‘101031’.”

Holmes si to poznamenal a sedl si, stále s úsměvem, s otevřeným poznámkovým blokem na kolenou.

“Baronova současná adresa, prosím?”

“Vernon Lodge, nedaleko Kingstonu. Je to velký dům. Měl štěstí v poněkud pochybných spekulacích a je to bohatý muž, což z něj přirozeně dělá nebezpečnějšího protivníka.”

“Je v současné době doma?”

“Ano.”

“Kromě toho, co jste mi řekl, můžete mi o tom muži poskytnout nějaké další informace?”

“Má drahý vkus. Je to milovník koní. Krátkou dobu hrál v Hurlinghamu pólo, ale pak se o té pražské aféře začalo mluvit a on musel odejít. Sbírá knihy a obrazy. Je to člověk se značně uměleckou stránkou povahy. Myslím, že je uznávanou autoritou v oblasti čínské keramiky a napsal o tom knihu.”

“Složitá mysl,” řekl Holmes. “To mají všichni velcí zločinci. Můj starý přítel Charlie Peace byl houslový virtuos. Wainwright nebyl nijak výjimečný umělec. Mohl bych citovat mnoho dalších. Nuže, sire Jamesi, informujte svého klienta, že jsem se rozhodl být vám nápomocen.”

Když nás náš návštěvník opustil, seděl Holmes tak dlouho v hlubokém zamyšlení, až se mi zdálo, že na mou přítomnost zapomněl. Nakonec se však rázně vrátil na zem.

“Tak co, Watson, máte nějaký názor?” zeptal se.

“Myslím, že byste měl raději navštívit samotnou mladou dámu.”

“Milý Watson, když s ní nedokáže pohnout její starý, ubohý, zlomený otec, jak mám já, cizinec, zvítězit? A přece na tom návrhu něco je, kdyby všechno ostatní selhalo. Ale myslím, že musíme začít z jiného úhlu. Mám spíš dojem, že by nám mohl pomoci Shinwell Johnson.”

V těchto vzpomínkách jsem neměl příležitost zmínit se o Shinwellu Johnsonovi, protože jsem jen zřídka čerpal případy z posledních fází kariéry svého přítele. V prvních letech století se stal cenným pomocníkem. Johnson se, bohužel, proslavil nejprve jako velmi nebezpečný darebák a v Parkhurstu seděl dva krát. Nakonec se kál a spojil se s Holmesem, působil jako jeho agent v obrovském zločineckém podsvětí Londýna a získával informace, které se často ukázaly jako životně důležité. Kdyby byl Johnson "práskačem" policie, byl by brzy odhalen, ale protože se zabýval případy, které se nikdy nedostaly přímo k soudu, jeho činnost si jeho společníci nikdy neuvědomili. S leskem svých dvou odsouzení měl přístup do všech nočních klubů, nevěstinců a heren ve městě a jeho rychlý postřeh a aktivní mozek z něj činily ideálního agenta pro získávání informací. Právě na něj se nyní Sherlock Holmes chtěl obrátit.

Nemohl jsem sledovat bezprostřední kroky svého přítele, protože jsem měl nějaké vlastní neodkladné profesní záležitosti, ale toho večera jsem se s ním po domluvě sešel u Simpsona, kde seděl u malého stolku u okna a díval se dolů na proudící život ve Strandu, a vyprávěl mi o tom, co se stalo.

"Johnson je na lovu," řekl. "Možná že v temných zákoutích podsvětí posbíral nějaké smetí, protože právě tam dole, mezi černými kořeny zločinu, musíme pátrat po tajemstvích toho muže."

"Ale když se dáma nechce smířit s tím, co už je známo, proč by ji měl nějaký váš čerstvý objev odvrátit od jejího záměru?"

"Kdo ví, Watsone? Ženské srdce a mysl jsou pro muže neřešitelné hádanky. Vraždu by mohla omluvit nebo vysvětlit, a přesto by ji mohl nějaký menší přestupek zarazit. Baron Gruner mi poznamenal..."

“On vám to řekl!”

“Ach, abyste věděl, já jsem vám o svých plánech neřekl! Nuže, Watsone, rád se se svým člověkem sblížím. Rád se s ním setkávám. Když jsem Johnsonovi předal instrukce, odjel jsem taxíkem do Kingstonu a našel jsem barona ve velmi přívětivé náladě.”

“Poznal vás?”

“S tím nebyly žádné potíže, protože jsem prostě poslal svou vizitku. Je to vynikající protivník, chladný jako led, s hedvábným hlasem a konejšivý jako jeden z vašich módních poradců a jedovatý jako kobra. Má v sobě plemeno, skutečného aristokrata zločinu, s povrchním náznakem odpoledního čaje a veškerou krutostí hrobu za ním. Ano, jsem rád, že jsem byl upozorněn na barona Adelberta Grunera.”

“Říkáte, že byl přívětivý?”

“Přívětivost některých lidí je smrtelnější než násilí hrubších duší. Jeho pozdrav byl charakteristický. ‘Spíš jsem si myslel, že vás dřív nebo později uvidím, pane Holmesi,’ řekl. ‘Generál de Merville vás nepochybně pověřil, abyste se pokusil zabránit mému sňatku s jeho dcerou Violet. Je to tak, že ano?’

Souhlasil jsem.

‘Drahý pane,’ řekl, ‘jen si zničíte zaslouženou pověst. To není případ, v němž byste mohl uspět. Čeká vás neplodná práce, nemluvte o tom, že se vystavujete určitému nebezpečí. Dovolte mi, abych vám důrazně doporučil, abyste se okamžitě stáhl.’

‘To je zvláštní,’ odpověděl jsem, ‘ale právě takovou radu jsem vám chtěl dát. Vážím si vašeho umu, barone, a to málo, co jsem z vaší osobnosti viděl, ho nijak nezmenšilo. Dovolte mi, abych vám to řekl jako člověk člověku. Nikdo se nechce hrabat ve vaší minulosti a